HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

נחורפת לאמר רבא הכי. כדקאמרת: **לנפרע הדר ניס.** ומעמתי מפיו שמיה מוקמת: **הכא מאי.** לר' יהושע בריה דרב מידי קבעי לה: **מי עבוד רבנן הקנאה לנכסי.** דלמ"ג לישראל נעשין יוצין בגבו על שיגיע זמנו התם הוא דלכשיגיע זמנו מני להסדורה אבל הכא לאו מגרש לה לגמ מני מהדר לה מתני בהפרשה בעלמא: **עכדינן כרבנן.** וממכינן מולד: **קדשה בתוך שלשה.** שוה שלמה או גרושה: **עירוקיה מסתייה.** לא נעי למיכפייה לכתוב גט דגלי דעתיה לגמ נעי לכתוב על זמנו: **ורוב נשים נט' ילדן.** ולייתי מעשה דולמי בר קמא הוא ומעשה לא בא בגיטי בעל: **וזו הוחזקה ולא הוכר עוברה לשניהם ימים.** דאי הוכר לא הוה מספקא לן: **לשנים ימים.** דכתיב ויהי כמשלם חדשים (בראשית לח): **לימרע לה רוכה.** דלא תשדייה בתר רוב נשים לגמ ספק בתר מיעוט ספק בתר רוב: **לשון.** דספק הוה לאוי להיות כהן גדול ממה נפשך: **והשני.** שם קיימה על שילדה לו בן ולאי ממזר מספק שמא לשון בן הוא הוה ולקי עליה בכרת ולישתכח האי שני ולד חייבי כריתות וממזר: **מאי קאמר.** ר"ש בן יעקב היכי מני לשפוקי מספק ממזר: **אמר אביי כו' ספק ממזר הוי ואסור בממזרת.** וכדכתיב: **ר"ח** (ג) **אומר אין ממזר מספק אלא ודאי הוי ואסור בממזרת.** דקסבר ספיקן בודאן מותר: **ושני ממזר ודאי הוי מספק.** כלומר מתוך ספק זה נעשה ודאי ממזר ומותר בממזרת: **וקמיפלגי.** אביי ורבא דמר מוקי רבי אליעזר בן יעקב להיתירא ומר מוקי ליה לאיסורא פליגי בדרבי (ד) **אליעזר: ודאן בספיקן אסור.** שמא הספק בכר הוא ונמצא בא ממזר בקהל וכן ספק ממזר בספק ממזרת דשמא זה פסול וזה כשר: **אפוקי.** אקורא אביו ואמו משמתקנו: **אפופי.** שנאסף מן השוק. ובכולהו איכא למימר שמא מפסול נתעברה: **כופי.** אין מקפיד על קידושי כסף ושטר לית ליה גזירה שוה דקיימה קיימה וכי מקדש אד מנסבא לגידך לפיכך כולן ספק ממזרים הם שמא נתקדשה אמו לאחר: **כי אמריפה.** רב יהודה מסיים למילתיה ואזיל כי אמריתה להא שמעתא דרב אמר הלכה כר"ש קמיה דשמואל אמר לי' כו': **וכולן מותרין לבא זה בזה.** מי אמרת (ג) שפיקן בולהן מותר וכ"ש ספיקן בספיקן היינו דמשכחת ליה כולן מותרין זה בזה. כהניס לוים וישראלים מותרין זה בזה. לוי וישראלי חללי גירי וחרורי עבדים משוחררים מותרים זה בזה. גירי וחרורי ממזרי ונתיני אמוקי ואפופי מותרים זה בזה דקהל גרים לא לייקרי קהל לפיכך ממזרים מותרים בהן. וכסדר הזה שנויים בקדושין (דף סט.): **ואם אמרת הלכה כר"ש.** שמין ממזר מותר בשמוקי ולא שמוקי בשמוקי ולא שמוקי בשמוקי דשמוקי בשפופי (ל"ל לא משכחת לה כולהו מעורבים): **ונהיני.** וגבעונים שמגיירו בימי יהושע בערמה ויש בהן לד עבדות דכתיב (יהושע ט) ויתנם יהושע ביום ההוא עצים ומשאבי מים לעדה: הלכתא

באורתא אמר רבא הכי א"ל שריתיו יהא רעוא דתשתרו אף תרבא הכא גבי מעוברת חבירו ומינקת חבירו הנשואה לכהן מאי מי עבוד רבנן תקנתא לכהן או לא אמר ליה הכי השתא בשלמא התם כיון דאיכא רבנן דפליגי עליה דרשב"ג דאמרי אע"ג דלא שהא ולד מעליא הוי גבי אשת כהן כיון דלא אפשר עבדינן כרבנן אבל הכא כמאן נעביד אי כר' מאיר הא אמר יוציא ולא יחזיר עולמית ואי כרבנן האמרי בגט איתמר קדשה בתוך שלשה וברח פליגי בה רב אחא ורפרם חד אמר עירוקיה מסתייה הוה עובדא ואמר להו רפרם עירוקיה מסתייה: ספק בן תשע וכו': אמר ליה רבא לרב נחמן לימא הלך אחר רוב נשים ורוב נשים לתשעה ילדן אמר ליה נשי דידכו הוו רובא דעלמא א"ל הכי קאמינא רוב נשים ילדן לתשעה ומיעוט לשבעה וכל היולדת לתשעה עוברה ניכר לשליש ימיה וזו הואיל ולא הוכר עוברה לשליש ימיה איתרע ליה רובא אי כל היולדת לתשעה עוברה ניכר לשליש ימיה הא מדלא הוכר לשליש ימיה עוברה ודאי בר שבעה לבתראה הוא אלא אימא רוב היולדת לתשעה עוברה ניכר לשליש ימיה והאי מדלא הוכר לשליש ימיה איתרע ליה רובא ת"ר ראשון ראוי להיות כהן גדול ושני ממזר מספק רבי אליעזר בן יעקב אומר אין ממזר מספק מאי קאמר אמר אביי הכי קאמר ראשון ראוי להיות כהן גדול ושני ספק ממזר ואסור בממזרת ר' אליעזר אומר אינו ספק ממזר אלא ודאי ממזר ומותר בממזרת רבא אמר הכי קאמר ראשון ראוי להיות כהן גדול ושני ממזר ודאי מספק ומותר בממזרת ורבי אליעזר בן יעקב אומר אין ודאי ממזר מספק אלא ספק ממזר ואסור בממזרת וקמיפלגי בדרבי אלעזר דתנן רבי אלעזר אומר ודאן בודאן מותר ודאן בספקן וספקן בודאן ואסור בספקן בספקן ואלו הן ספקן שתוקי ואפופי וכותי ואמר רב יהודה אמר רב הלכה כר' אלעזר כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי הלל שנה עשרה יוחסין עלו מבבל כהני לויי וישראלי חללי גירי חרורי ממזרי נתיני שתוקי ואפופי וכולן מותרין לבא זה בזה ואת אמרת הלכה כרבי אלעזר אביי סבר לה כשמואל דאמר הלכה כהלל ומוקי לה רבי אליעזר בן יעקב אליבא דהלכתא כי היכי דלא תקשי הלכתא אהלכתא רבא סבר לה כרב דאמר הלכה כר' אלעזר ומוקי לה לדרבי אליעזר בן יעקב אליבא דהלכתא כי היכי דלא תקשי הלכתא

מי עביד רבנן תקנתא או לא. נעיל זו מלינא לרבנן ולא מלינא למי עביד ומכאן מדקדק בה"ג ובשלמות דהא לחמר בפ' מעי"פ (כתובות דף ס: ושם) להלכה כר"מ בגזרותיו הייגו דוקא בגזרותיו ולא בקנסותיו: **אי** כל היולדת בו'. כה"ג דייק בפ"ב דכתובות (דף טו:) גבי כל הישאת בתולה יש לה קול כו' ובפ' המפלת (נדה דף כט.) גבי כל היולדות מטנופות לגל בפרק ולגו טריפות (חולין דף נג.) גבי כל הדורס מין לפרנו נשמטת לא דייק לעיל"ג דכל לגו דוקא: **רוב** היולדת לט' בו'. ול"ת מה מועיל הממתנת ג' חדשים משום הבחנה לכתי יכול לבא לידי ספק לא תבעל מיד ותלך לו' חדשים ויוס לחד לו לפילו ג' ימים דיש להסתפק לא הוה בנו של לחשון ולא נקלט הזרע על ג' לו הוה בנו של שני דיולדת לבעה יולדת למקוטעים והו תימה לומר שתהא הלשה לריכה להמתין ג' חדשים וג' ימים לקמן מהמא לג' חדשים דוקא לחמר חוץ מיוס שמת בו ויוס שנתלרפה בו ואין לומר כיון דהמתינה ג' חדשים שריא לינשא ולא חיישינן שמא תלד מעני לסוף שלה חדשים וז' ימים לו ג' דסמכינן לרובא לטו' ילדן ול"כ דסמכינן לרובא לטו' ילדן ל"כ לפילו תוך ג' חדשים תנשא דסמכינן לרובא ואין לריך להמתין לגלה חדש לחד ושוב אין ספק לחס תלד לסוף ט' ממיתת לחשון אין להסתפק שמא הוא מז' לחברון לחזקין בתר רוב נשים לטו' ילדן לגלה ע"כ כל מקום שיכול לבא לידי ספק החמירו חכמים וי"ל דכ"כ לא היה משתהא הכרת העובר של לחשון עד שלש ימים מן השני: **ודן הואיל ולא הוכר.** תימה לחמאי לא מוקמינן לה בחזקת היתר ליפה ולא יתחייב בחשש תלוי ויהא נמי ולד שני כשר דסמוך מיעוט יולדת לבעה לחזקה ואיתרע ליה רובא ונסמוך לרובא דעוברה ניכר לשלים ימיה לעיל בפ' ד' לחין (דף ג:) משנינן לה חזקה גבי ספק קידושין ולקמן בפ' בתרא (דף קיט. ושם) לפילו היתה לריכה מעוברת משנינן לה בחזקת זקוקה וכ"ת לחיכא רובא לחריגא דרוב נשים מתעברות ויולדות לפיכך יש להחזיקה כמעוברת מן הלשון לחין סברא כלל לומר בנשים ששהו עם בעליהן כמה שנים ולא עיברו ומתו בעליהם דרוב מעוברות ולקמן (דף קיט.) הוא לחמר לה גבי לחשה שהלך בעלה ולרתה למדינת הים: **ראשון ראוי להיות כה"ג.** והא לחמר בפ"ק דכתובות (דף יג: ושם) גבי עבר כהנים שפירש לחד מהן ובעל הולד שתוקי שמשתקין לותו מדין כהונה דבעינן זרעו מיוחס לחריו לקמן בפ' נושאין (דף ק:) פריך לה ומשני זרעו מיוחס לחריו דרבנן וכי גזור רבנן בזנות בישואין לא גזור: **סבר** לה כרב דאמר הלכה כר' אלעזר. והא דפריך בעשרה יוחסין (קידושין דף עג. ושם) גבי הא לחמר רבא דבר תורה כו' שתוקי כשר מלא מעמה שתוקי שתוקי לא ישא לאו משום לזרעא אלא שתוקי בשתוקי לא משום דגס מלינא לרבנן אמי שתוקי שתוקי לא ישא:

כ א ב מיי' פי"ו מהל' גירושין הלכה כח סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן יג סעיף יב:
כא ג מיי' פ"ו מהלכות יבום הלכה כג סמג לאוין קח טוש"ע שם סימן ד סעיף כה וסימן קמד סעיף ו:
כב ד מיי' פי"ו מהל' לישורי ביאה הלכה כא סמג שם טוש"ע שם סימן ד סעיף כד:
כג ה מיי' שם וטוש"ע שם סעיף ו וסעיף לו:

מוסף רש"י

באורתא אמר רבא הכי. כדקאמרת לשמת זו ושמת זו מולנת, **ובצפרא הדר ביה.** ואמר שמת כאן מינה מולנת (שבת קלו:). א"ל. כ"ת מדמניח לרבינא (שם: רב שרביא לרבינא לפי הגירסא בגמ' שם). **שריתיו.** נלת מלילה ועבריתו מדלכן שמעון, **יהא רעוא דתשתרו אף תרבא.** דמכאן מלא בשלילה (שם). **ודאן מודאן מותר.** כגון ממזרים בממזרים (קדושין עד:). **ודאן בספיקן.** כגון ממזרי ונתיני בשתוקי ואפופי (שם). **ספיקן בודאן.** שתוקי ואפופי בממזרי ונתיני (שם). **ספיקן בספיקן.** שתוקי בשתוקים, אפופי בשפופים (שם). אפופי בשתוקים (שם). **אסור.** שמא זה בשר וזה פסול (שם). **וכותי.** בגמ' מפרש מאי ספיקיהו, וכותים אותם שהושיב סנחריב בערי שומרון, כדכתיב (מלכים ב יז) ויבא מלך אשור ויבא מבבל וגו' ועל שם שהכניסם מכותא נקראו כותים ונתגיירו מעיקרא הלריות כדכתיב (שם) וישלח ה' בהם את הלריות וגו' (קדושין שם). **הלל שנה.** משנה אחת בבריתא עשרה יוחסין כו' וכל אלו בחלוקין שבהם מותרין לבא זה בזה (שם עה.)

ו שבת קו:, ג ס"פ שרימוס], **ג**) [סנהדרין סט.], **ד**) לקמן ק:, **ה**) ס"פ חיטו ספק, **ו**) קדושין עה., **ז**) [שם עה.], **ח**) ל"ל מלעזר, **ט**) [ל"ל קוסט ד"ה וכולן מותרין], **י**) [וע"ע תוס' ב"ק ל: סד"ה וחכמים ותוס' ב"מ עב. ד"ה קושטן ותוס' ב"ב לד: ד"ה וחכ"ת ותוס' נכוחות כת. ד"ה ר"מ ותוס' זבחים קד. ד"ה אמר ר"ע],

הגהות הב"ח

(ו) גמ' ר' אליעזר בן יעקב אומר אינו ספק ממזר אלא ודאי: **(ב)** רש"י ד"ה ר' אליעזר בן יעקב אומר אין ממזר: **(ג)** ד"ה ולכולן וכו' לי אמרת בשלמא ספקן:

תום' חד מקמאי

דפיהק ומת ד"ה (מותר) [נפל] הוא. עמד וקדשה בתוך ג' חדשים וברח פליגי רב אחא ורפרם חד אמר משמתין ליה עד שיוציאה בגט (ושמואל) [וחד אמר] ערקוי מסתייה דגלי דעתיה שאין דעתו לכנסה עד אחר שלשה חדשים והלכתא ערקוי מסתייה אבל לא ברח יוציא בגט אפי' קדשה ביום השלמת שלשה חדשים דקי"ל צריכה להמתין ג' חדשים חוץ מיום שמת בו וחוץ מיום שנתארסה בו. הרב אלפס כתב לאלמנת חבירו ולגרושת חבירו בתוך ג' חדשים משמע דהא אם קדש אלמנת אחיו **(ו)** לא איבעיא ג' חדשים אלא אמר ערקוי מסתייה והראב"ד כתב דה"ה אם קדש אשת אחיו דהא לא פסקא דמתני' אתמהא הא שמעתא:

(ו) נראה ל"ל בתוך ג' חדשים דמסתייה לא משמיען ערקוי מסתייה דהא פסקה דמתניתין משמע הא שמעתא.